

Cuvântul care zidește

FOAIA DUMINICALĂ A PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ”
Anul V Nr. 17 (217) - 26 aprilie 2015

FEMEILE MIRONOSIȚE, PRIMELE VESTITOARE ALE ÎNVIERII

DUMINICA A 3-A DUPĂ PAȘTI

(a Mironosițelor)

**SF. SFINȚIT VASILEVS,
EPISCOPUL AMASIEI; SF. GLAFIRA;
SF. MC. CHIRIL, CHINDEU ȘI TAȘIE
DIN AXIOPOLIS (CERNAVODĂ)**

În această Duminică, a doua după Sfintele Paști, Biserica drept-măritoare face amintire de femeile mironosițe care, în prima zi a săptămânii, Duminica, au plecat la mormântul Mântuitorului Iisus Hristos să împlinescă Ritualul ungerii cu Mir sfânt a trupului Mântuitorului.

Pentru că îngroparea a avut loc Vineri seară, n-au apucat să îndeplinească acest ritual, nici Sâmbătă că era Săbădă, ci abia Duminică în zori aceste femei au ignorat pericolul de a fi prinse și pedepsite fie de iudei, fie de soldații români și au mers la mormânt cuprinse de durere să jelească pe Învățătorul lor. Grijă lor era cum vor da la o parte piatra de pe mormânt, dar ajungând acolo au văzut piatra dată într-o parte și un înger care le-a vestit Învieră lui Hristos.

„Cuprinse de frică și de uimire” (Marcu 16, 8), femeile mironosițe au alergat într-un suflet la Apostoli și le-au vestit Învieră Domnului, devenind astfel, pentru vrednicia lor, primele vestitoare ale celei mai mari minuni din istoria mântuirii: Învieră.

În Sfânta Evanghelie sunt consemnate numele câtorva femei mironosițe sau purtătoare de mir: Maria Magdalena, Salomeea, Ioana, Maria lui Cleopa, Suzana și surorile Maria și Marta. În mijlocul femeilor mironosițe un loc de seamă îl ocupă Maica Domnului care a îmbărbătat pe femeile purtătoare de mir, dar și ea, Maica Sfântă, a găsit sprijin și mângâiere din partea acestora în cele mai cumplite momente ale Patimilor Fiului ei.

Vrednice de toată lauda sunt aceste femei mironosițe pline de toate virtuțile. Credeau cu tărie în Dumnezeu Fiul Lui Dumnezeu, Mesia Cel adevărat vestit de proroci,

dar și în Învieră Sa. Duceau o viață curată trăită în sfințenie, cu rugăciune și post, înfrânare și milostenie. Iubeau pe Dumnezeu și pe aproapele, iar tot avutul lor l-au pus în slujba predicării Evangheliei, odihnind și ospătând pe Domnul și pe Apostoli.

Au fost martore nu numai la Învieră Lui Hristos ci au urmat pe Domnul mai ales în timpul Pătimirilor Acestuia. Ele L-au văzut pe Hristos însângerat și căzut sub greutatea Crucii, dezbrăcat de cămașă și întins pe Cruce, au văzut când I s-au bătut piroane la mâini și la picioare, au auzit cele șapte cuvântări ale Mântuitorului pe Cruce, au auzit mărturisirea și dorința tâlharului de a moșteni și el raiul și, bineînțeles, au fost martore când Mântuitorul și-a încredințat duhul Său, Tatălui din ceruri; după care au luat parte la coborârea Mântuitorului de pe Cruce și punerea Sa în mormânt. Deși femei fiind, s-au dovedit mai bărbătoase decât Apostolii care, bărbați fiind, s-au ascuns într-un loc ferit, tremurând de frica iudeilor și a ostașilor români. De aceea femeile mironosițe au fost învrednicite să vadă primele pe Hristos înviat, dar și arătare de înger. Au fost prețuite în mod deosebit de Dumnezeu, dar această prețuire pe care Hristos o dă femeii trebuie înțeleasă mult mai profund.

Situația femeii dinaintea și după venirea Lui Hristos nu poate suferi comparație, pentru că Mântuitorul a ridicat femeia nu numai din lanțurile sclavagismului, ci și din prăpastia imoralității, ridicând-o și chemând-o la una din cele mai înalte demnități. Creștinismul nu a militat pentru întrecerea dintre femei și bărbați, dar le-a dat amândurora drepturi egale și le-a arătat misiuni de mare însemnătate.

Femeia creștină, a cărei cinstire săvârșește astăzi Biserica, are o sfântă și dublă îndatorire, aceea de a fi soție și mamă, de a naște și crește copii, educându-i în frica de Dumnezeu și dragoste față de semenii. Dacă îndeplinește aceste îndatoriri, poate extinde slujirea în societate și la alte nivele precum studii înalte sau carieră; sau atunci când are o chemare specială, precum intrarea în viață monahală, să slujească pe Dumnezeu și pe aproapele din această postură.

Dar și în bisericile de parohie femeile sunt chemate la înalte responsabilități, ca făcând parte din Comitetul parohial sau Comitetul de doamne, ca o perpetuare a activității femeilor mironosițe în lume, fără de care activitatea parohială nu ar fi deplină. ❖

Părintele Adrian Chiriță

Duminica Mironosițelor

O ZI A FEMEILOR CREȘTINE

„Uită-te și vezi cum a creat Dumnezeu femeia. Nu a luat o bucată din capul bărbatului pentru că nu a vrut ca ea să-i fie superioară lui.

Dar nici n-a luat o bucată din piciorul bărbatului, fiindcă n-a vrut ca ea să-i fie sclavă. A luat una din coastele bărbatului, care era deasupra inimii lui ca să arate că femeia îi este dragă – egală și iubită.” (Sf. Cosma Etolianul - sec.XVIII)

Vocația femeii?

De a naște viitorii preoți

Există o diferență între religiozitatea femeii și religiozitatea bărbatului, între manifestarea sentimentelor religioase la cele două genuri.

Și ea se vede. Orice analiză sociologică, psihologică și, cu atât mai mult, bisericească sau duhovnicească, va observa această diferențiere, pe care eu aș prefera să o numesc specificitate. Se menționează specificitatea manifestării firii femeiești și specificitatea manifestării firii bărbătești. Există trăsături specifice firii bărbătești și respectiv firii femeiești, din care decurg și vocații și lucrări specifice. Acestea se manifestă și în Biserică. Biserica observă cu atenție și își asumă funcțional specificul celor două firi în care Dumnezeu a „împărțit” firea omenască. Nici în Biserică bărbații și femeile nu fac aceleași lucruri, ci bărbații fac unele lucruri, iar femeile altele. Preoția, de exemplu, este o vocație și o lucrare exclusiv bărbătească. Mă veți întreba care este vocația exclusivă a femeilor? Este aceea de a naște pe viitorii preoți, asemenea Maicii Domnului. Nu este prea vizibilă această vocație. În ceea ce privește religiozitatea, dacă intră cineva în bisericile noastre astăzi, va observa că numărul femeilor este mult mai mare decât al bărbaților.

De ce sunt femeile mai credincioase, mai deschise și mai râvnitoare?

Femeile sunt mai credincioase, mai atașate, mai deschise, mai râvnitoare,

mai sufletiste decât bărbații în relația cu Dumnezeu. Aș îndrăzni și o erminie mai specială. Relația - inclusiv relația cu Bunul Dumnezeu - este o chestiune care ține mai mult de suflet și mai puțin de minte. Bărbații, fiind mai cerebrali, cad mai ușor din atașamentul, din fidelitatea, din râvna care susțin o relație. În plus, epoca raționalismului și a materialismului, din care încă nu am ieșit, a făcut, din aceleași motive, mult mai multe victime între bărbați. Dumnezeu nu este o idee. Sigur, El poate fi exprimat sau închis, cu mari riscuri, și în idei și în concepte, poate deveni componenta importantă a unui discurs și poate alimenta mintea noastră și setea noastră de speculație. Dar Dumnezeu este, întâi de toate, o prezență personală, care ni se adresează, nu atât la nivelul discursului, ci cu atitudini, cu gesturi, cu acte care se recapitulează în manifestarea iubirii Sale față de oameni. Unui Dumnezeu iubitor care te copleșește, clipă de clipă, cu iubirea și cu bunătatea Sa, este firesc să-I răspunzi la fel de personal și de direct, la nivelul simțămintelor. Toată iconomia dumnezeiască, adică suma manifestărilor lui Dumnezeu în istorie - începând cu facerea lumii și ajungând la întruparea Fiului Său, pentru eliberarea oamenilor de sub stăpânirea păcatului și a morții - este expresia vizibilă a iubirii Sale de oameni și chemarea continuă, adresată oamenilor, de a trăi relația de iubire cu Dumnezeu. Când proclamăm adevărul că Dumnezeu este existență personală,

este comuniune de Persoane, nu facem filosofia conceptului de persoană, ci trimitem la un Dumnezeu viu și iubitor.

Femeile sunt mai sufletiste

Expedierea relației mele cu Dumnezeu într-o sumă de datorii religioase - rugăciunea, mersul la biserică, postul etc. -, presupune riscul formalismului, adică a unei participări pasive sau „absente”, care nu activează la propriu relația mea cu Dumnezeu cel viu și personal. De vină este și teologia de școală, care a dezvoltat discursul teoretic și de multe ori speculativ despre Dumnezeu, separat de prezența reală și continuă a lui Dumnezeu în viața noastră și a lumii. Dominarea, de câteva veacuri, a raționalismului a produs o cultură centrată pe raportarea cerebrală, exterioară, seacă, uscată, lipsită de conținut și la Dumnezeu, ca și la omul de lângă noi, precum și la omenirea întreagă. Cultura minții în detrimentul culturii inimii a produs un segment mare de aneraști (incapabili de iubire), care-și cer legitimarea. Femeile cad mai greu victime acestui risc. Rămân mai sufletiste, mai vii, se raportează la Dumnezeu și la lumea înconjurătoare mai mult cu inima.

Ele țin candela aprinsă

În casă, de asemenea, femeile sunt cele care țin candela aprinsă, la propriu și la figurat, urmând mironosițelor femei. Este o moștenire extraordinară de frumoasă de la femeile mironosițe, care merg cu râvnă la mormântul Mântuitorului Hristos, moștenire de care se bucură și femeile credincioase de astăzi. Pentru mine, imaginea bunicii mele, apoi a mamei mele și, acum, a soției mele, aprinzând candela în fiecare zi, o viață întreagă, este un gest de o consecvență, de un atașament, de o fidelitate greu de egalat. Ca preot, recomand tinerelor soții, care devin stăpâne ale casei soțului și copiilor săi, să țină cu multă râvnă de această rânduială. Să aprindă zilnic candela în casă. Primul lucru pe care trebuie să-l facă femeia, când se trezește dimineața, este să aprindă candela. Când va aprinde candela, se va raporta imediat la Dumnezeu, va face și o cruce și, eventual, o scurtă rugăciune pentru soț, pentru copii și pentru cei din jur. Începe, astfel, ziua cu binecuvântare, începe ziua cu gândul la Dumnezeu. Iar Dumnezeu nu rămâne dator! Binecuvântarea Lui se va revărsa asupra întregii case și familii. Zona aceasta de așezare duhovnicească statornică este cea mai roditoare. Acest lucru îl recomand cu insistență femeilor cu educație, cu profesii dintre cele mai pretențioase... ❖

*Interviu cu părintele Constantin Coman
Din cartea „Dumnezeu și dreptatea
oamenilor”, Editura Bizantină - Text adaptat*

Am vorbit în numerele anterioare ale foi duminicale despre faptul că Sfânta Liturghie este alcătuită din „Proscomidie” și „Liturghia propriu-zisă”. Proscomidia se săvârșește în taină, de regulă în timpul Slujbei Utreniei, și are ca scop pregătirea darurilor de pâine și de vin (Cinstitele Daruri), care alcătuiesc materia jertfei. Din darurile primite de la credincioși, prescuri și vin, se scot Agnețul și miridele care se pun într-o anumită ordine pe Sfântul Disc, iar vinul, simbolizând sângele Mântuitorului, se toarnă în Sfântul Potir. Important este faptul că la Proscomidie se pomenesesc și se scot miride pentru citorii bisericii și pentru toți viii și morții care sunt trecuți pe pomelnicele care se duc la Sfântul Altar.

Partea a doua și cea mai importantă este Liturghia propriu-zisă, care se săvârșește în auzul credincioșilor. La rândul ei, aceasta se împarte în două părți, dintre care cea dintâi poartă numele de „Liturghia catehumenilor”, iar a doua, de „Liturghia credincioșilor”.

Liturghia catehumenilor

Partea de la începutul Liturghiei se numește „Liturghia catehumenilor” sau a celor chemați, pentru că, în vechime, pe lângă creștinii botezați puteau lua parte la ea și catehumenii, adică aceia care se pregăteau să intre în creștinism, trebuind să învețe mai întâi adevărurile de credință creștină. Ea ține de la Binecuvântare până la cuvintele „Cei chemați, ieșiți!...”, când catehumenii trebuiau să părăsească biserica.

Părțile mai de seamă ale Liturghiei catehumenilor sunt:

- ✦ Binecuvântarea mare;
- ✦ Ectenia mare;
- ✦ Antifoanele;
- ✦ Vohodul mic sau ieșirea cu Sf. Evanghelie;
- ✦ Imnul trisaghion (Sfinte Dumnezeule...);
- ✦ Citirile din Sfânta Scriptură (Apostolul și Evanghelia);
- ✦ Ectenia stăruitoare sau întreită;
- ✦ Ectenia pentru catehumeni.

Binecuvântarea mare

La începutul Liturghiei se dă binecuvântarea cea mare prin cuvintele: „Binecuvântată este împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor”. Spunând aceste cuvinte, preotul face semnul crucii cu Evanghelia peste Antimisul de pe Sfânta Masă. Credincioșii, binecuvântând împreună cu preotul pe Dumnezeu, vor fi binecuvântați ei înșiși de El. Prin aceste cuvinte exprimă și o

speranță că vom face parte din împărăția cerească, din împărăția luminii și a iubirii Preasfintei Treimi, a Cărei intrare o pregătește Sfânta Liturghie.

Ectenia mare

Este o rugăciune rostită de diacon, din mijlocul bisericii sau de un preot din altar și alcătuită din mai multe cereri pentru felurite trebuințe sufletești și materiale ale obștii credincioșilor. La fiecare dintre aceste cereri, credincioșii (strană, cântăreții sau corul) răspund: „Doamne miluiește!”, strigăt pios după ajutorul lui Dumnezeu.

Ectenia mare o găsim și la începutul altor slujbe, ca Vecernia și Utrenia etc.

Antifoanele

Sunt trei imne cântate pe rând de cele două strane. Dintre acestea unele au fost alcătuite de împăratul bizantin Justinian în cinstea Mântuitorului.

Fiind alcătuite parte din versete din

Psalmi, parte din cântări ale Legii Noi, Antifoanele ne duc cu gândul la vremea când Mântuitorul venise pe pământ, era în lume, dar lumea încă nu-L cunoștea. Ele închipuie vremea dinainte de Sf. Ioan Botezătorul, dinainte de a se aprinde Lumina (Ioan 1, 8-10), când era încă nevoie de proroci care să vestească venirea Domnului. De aceea se cântă la Antifoane psalmii profetici, în care se proorocește această venire.

„Fericirile” alcătuiesc Antifonul din urmă. Ele fac parte din cea dintâi cuvântare mare (Predica de pe munte), ținută de Mântuitorul Hristos oamenilor (Matei 5, 3-12) și închipuie începerea lucrării în lume a Domnului. Deschiderea ușilor împărătești la sfârșitul Antifonului al treilea arată că Mântuitorul iese din taina vieții necunoscute de până acum și Se arată lumii. ❖

Călăuza ortodoxă

CUIUL LUI PEPELEA

Se spune că un om și-a cumpărat o casă de la un oarecare cu numele Pepelea. Acest Pepelea i-a pus o condiție cumpărătorului: să-i dea voie să aibă și el un cui bătut în casă. „Că, de – zicea el – casa mea e de la părinți și ca amintire vreau să mai am și eu acolo măcar un cui!”. „Bine – zise cumpărătorul – un cui, cu ce mă poate păgubi?”; și făcură actele, încheind contractul, iar omul stătea liniștit.

După o bucată de vreme, însă, apărură Pepelea să-și mai vadă cuiul, zicând că i s-a făcut dor de tatăl său. Altă dată, veni Pepelea să vadă cuiul că i s-a făcut dor de maică-sa, altă dată de bunicu-său și așa începu să îi bată și noaptea în ușă.

– Păi bine, măi Pepelea, noaptea te apucă pe tine dorul, să-mi tulburi somnul?!...

– Ce te privește pe dumneata? răspunse Pepelea. Cuiul este al meu și fac ce vreau cu el. Uite, am venit să-mi pun pălăria în el și am să mai vin!... și de

atunci, Pepelea venea și de câte trei ori pe noapte să-și pună pălăria în cui. Într-o noapte veni și agăță în cuiul lui traista cu murdării; iar casa se umplu de miros greu încât bietul cumpărător fu nevoit să iasă afară..

Cuiul lui Pepelea i-a pricinuit atâta necaz încât și-a părăsit de bunăvoie casa cumpărată și nu după mult timp, a murit de această supărare. Pentru un cui omul și-a pierdut liniștea, casa și viața.

De aici și vorba: „Să te ferești de cui străin în casa ta!”

Cuiul este păcatul, iar Pepelea diavolul... dacă îi lași numai un pic de loc în casa sufletului tău, îți răpește și casa sufletului și mântuirea. Când te întorci la Dumnezeu, Pepelea, diavolul, urmărește să-ți mai lași un mic păcat, care ți-a fost mai drag. Și dacă nu bagi de seamă și primești cuiul lui Pepelea, ai pierdut tot, pentru că satana se folosește de acest cui zi și noapte precum Pepelea. ❖

„NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ, PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!”

Etiopia. „Țara lui Dumnezeu și limba gheez, limbă a îngerilor” – așa spun și cred până astăzi credincioșii etiopieni. Noi, occidentalii, știm câte ceva despre Etiopia din documentare și cărți. Am auzit că acolo a fost descoperită pentru prima dată cafeaua ori că Etiopia este a doua cea mai săracă țară a lumii.

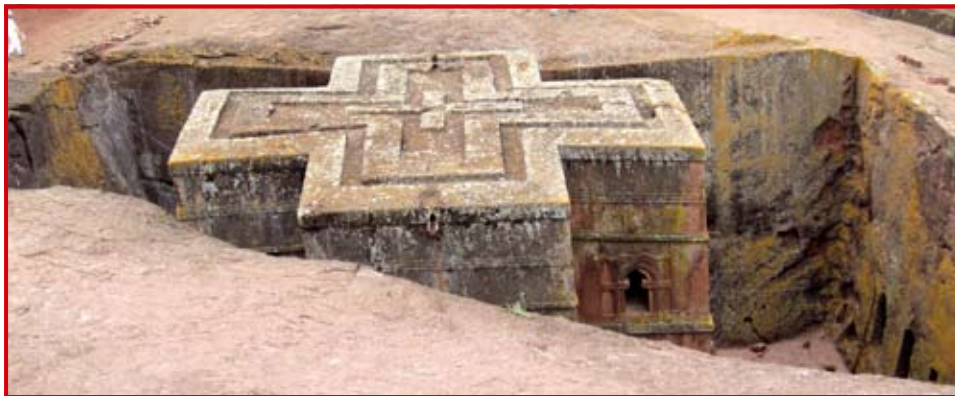
Cam atât. Însă, din voia lui Dumnezeu, numele Etiopia a fost purtat zilele acestea pe buzele lumii întregi. Din Etiopia provin ultimii martiri ai credinței creștine!

Din păcate, este nevoie de un eveniment care să impresioneze audiența, pentru a descoperi că fiii lui Dumnezeu nu suntem doar noi, cei ancorați în tradiția Bisericii. A fost nevoie să privim cu înfrigurare un film de aproape jumătate de oră, în care 30 de frați creștini etiopieni își arată credința în fața Crucii Marelui Răstignit. O imagine de Proscomidie, o imagine a Bisericii care triumfă dincolo de pistol sau cuțit. 30 de creștini, 30 de vieți aduse și închinat lui Dumnezeu. Motivul invocat de cei care au realizat filmarea de la marginea mării a fost neplata jizya – o taxă pe credință plătită de „Oamenii cărții”, adică de cei care nu sunt musulmani, dar sunt menționați în fragmentul din Coran 9, 29.

Știați că în Etiopia, la botezul creștin, fiecărui prunc i se leagă la gât o Cruce pe care nu are voie să o dea jos până în momentul morții, ea fiind apoi moștenită de către cel mai mic copil al familiei?

O țară în cornul Africii, Etiopia este o țară creștină într-o mare islamică. 2000 de ani de tradiție și continuitate, o Biserică cu mai mult de 50 de milioane de credincioși, în mijlocul unei Africi ce se islamizează de la zi la zi!

Mulți s-au întrebat zile acestea de ce ultimii martiri sunt credincioși etiopieni? Răspunsul – creștinismul în această țară extrem de săracă nu este unul de Duminică sau de ocazie festivă, ci este viață. Pe frontonul fiecărei biserici etiopiene scrie mare, în limba gheez: „Nu lipsi de la Liturghia Euharistică, pentru că ea nu este completă fără tine!”. Această conștiință

că Liturghia nu este deplină, completă, dacă cineva din comunitate lipsește fără motive obiective, face ca până astăzi slujba să nu înceapă până nu sosește și ultimul copil din sat! „Măḥafā Kādase” – Cartea Liturghiei, prevede faptul că Liturghia curge până la momentul împărțării clerului. După acest moment, dumnezeiasca Împărțășanie este pusă într-un săculeț de piele de capră și preotul merge și împărțășește pe toți bolnavii din sat, care nu pot fi aduși la biserică. În tot acest timp, cei adunați la Liturghie nu părăsesc biserică. Preotul se întoarce și apoi continuă slujba, urmând împărțășirea tuturor celor prezenți. Din acest motiv, o Liturghie poate ține chiar și zece ore, timp în care nimeni nu pleacă acasă! Este impresionant pentru noi, cei cărora două ore jertfite lui Dumnezeu la dumnezeiasca Liturghie ni se par covârșitor de lungi...

Toată această evlavie și credință sunt într-o țară care suferă. În doar câțiva ani de război cu Eritreea și Sudanul de Sud, Etiopia a pierdut aproximativ 100.000 de oameni. La starea conflictuală s-au adăugat condițiile climatice. Unul din șase copii sunt subnutriți în Etiopia, iar oamenii din zonele de conflict nu mai au posibilitatea de a cultiva terenurile agricole, multe din ele fiind minate. În acest context economic, bolile fac ravagii.

În ultimii ani, în Etiopia, islamul s-a manifestat violent, existând numeroase atacuri îndreptate asupra comunităților creștine. În zonele în care majoritatea este musulmană, precum orașul Harare, creș-

tinii suferă persecuții severe din partea musulmanilor. Numai în anul 2011, într-un singur raid, musulmanii extremiști au ars 70 de biserici și peste 4.000 de creștini au fost nevoiți să-și părăsească casele, bisericile și cimitirele.

Astăzi, creștinii din Etiopia se confruntă cu atacuri teroriste și convertiri forțate la islamism. Consiliul Suprem Islamic Etiopian, o instituție religioasă islamică, și-a exprimat îngrijorarea privind infiltrarea în rândul credincioșilor musulmani a unor adepți ai organizației saudite Wahhabi. Aceștia au fost autorii mai multor atentate asupra bisericilor, școlilor și chiar spitalelor din orașele preponderent creștine. Rebelii wahhabi au răpit mai multe creștine etiopiene în anul 2013, trecându-le forțat la religia islamică.

În tot acest context politic și social, Biserica Etiopiană este o instituție care a preluat multe din îndatoririle statului. Biserica deține școli confesionale, biblioteci, centre de înțajutorare a persoanelor aflate în dificultate și instituții sanitare.

După anul 1990 și căderea regimului comunist Derg, Biserica Etiopiană a fost recunoscută drept biserică națională. După înlăturarea regimului comunist Biserica avea, în anul 2013, aproximativ 15.000 de școli confesionale, o sută de școli elementare și zece seminarii. Trebuie menționat că, în școlile publice din localitățile locuite preponderent de creștini se predă și disciplina religie, de către un preot.

Un popor sărac material, dar bogat spiritual. O țară în care ziua națională este una din cele 30 de sărbători închinat Maicii Domnului, iar icoana Sfântului Gheorghe nu lipsește din nicio casă creștină etiopiană! La capătul lumii, Etiopia este o insulă de credință și evlavie euharistică.

De ce Biserica Etiopiană naște sfinți? Pentru că în Etiopia credința este VIAȚĂ! ❖

Nicolae Pintilie - De ce Etiopia încă „naște” sfinți pentru Împărăția lui Dumnezeu? - Text prescurtat

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 26 APRILIE - 3 MAI 2015

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 26 aprilie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 3-a după Paști (a Mironosițelor) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 29 aprilie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 1 mai	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 2 mai	07 ³⁰ -10 ³⁰ 17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Sfânta Liturghie, Pomenirea morților Vecernie
Duminică 3 mai	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 4-a după Paști (a Slăbănogului) Utrenia, Sfânta Liturghie

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2015 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI